

A LENYŰGÖZŐ MOZIFILM  
REGÉNYALAPJA

# ÉJSZAKAI RAGADOZÓK

„Hátborzongató, nagyszerű regény...  
Egészen kivételes.”  
– Ian McEwan

*fine  
selection*

A U S T I N   W R I G H T

A U S T I N   W R I G H T

ÉJ SZAKAI  
RAGADOZÓK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

Írta: Austin Wright  
A mű eredeti címe: Tony and Susan  
Copyright © Austin Wright, 1993  
All rights reserved.

Fordította: Gardián Nikolett  
A szöveget gondozta: Andó Gabriella

Eredetileg kiadta: Atlantic Books,  
an imprint of Atlantic Books Ltd.

Cover design: Art Machine  
Cover © 2016 Hachette Book Group, Inc.

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet  
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.  
© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2061-9332  
ISBN 978 963 457 581 8

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2020-ban  
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784  
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139  
E-mail: [info@konyvmolykepzo.hu](mailto:info@konyvmolykepzo.hu)  
[www.konyvmolykepzo.hu](http://www.konyvmolykepzo.hu)  
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Gerencsér Gábor, Zsibrita László  
Korrektorok: Széll Katalin, Korom Pál  
Készült a Generál Nyomdában, Szegeden  
Felelős vezető: Hunya Ágnes

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített,  
illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül  
sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában  
– akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást  
és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Sallynek*

# ELÖHANG

MINDEN SUSAN MORROW VOLT FÉRJÉNEK, Edwardnak a múlt szeptemberi levelével kezdődött. Edward könyvet írt, egy regényt. El kellene olvasnia? Susant teljesen megbénította ez a gondolat, hiszen húsz éve nem tudott róla semmit, leszámítva a minden évben megérkező és Edward második felesége által aláírt karácsonyi képeslapokat.

Felötlöttek tehát a vele kapcsolatos emlékek. Tisztán emlékezett rá, hogy Edward mindig is írni akart. Novellákat, verseket, jeleneteket, mindenfélét, amit szavakkal csak lehet. Pontosan ez volt az, ami őket vert közük. Susan azt hitte, Edward végül abba hagyta az írást, amikor a biztosítócéghez szegődött. Ezek szerint mégsem.

Valószínűleg házasságuk időszaka alatt mindig is kényes kérdés volt, hogy elolvassa-e férje írásait. Edward még kezdő volt akkoriban, ő pedig keményebben kritizálta, mint ahogy kellett volna. Mindketten érzékenyek voltak, a nő feszengett, a férfi megsértődött. Azt írta a levelében, hogy a fene egye meg, de ez a könyv végre jó. És hogy milyen sokat tanult az életről, a művészetről. Meg akarta mutatni neki is, hogy olvassa el és ítélje meg. Azt írta, egész életében tőle kapta a legjobb kritikát. És segítségre is szüksége van, ugyanis úgy érzi, hogy minden jó tulajdonsága ellenére hiányzik valami a regényből. Ő pedig biztosan rájönne, mi az. *Nem kell sietned, írta, csak firkantsd le, ami eszedbe jut.* Aláírás: *A régi Edward, aki mindenre emlékszik.*

Edward aláírása felbosszantotta Susant. Túl sok dolgot juttatott az eszébe, és felbolygatta a múltat, amin ő már békében túllépett. Nem örült az előtörő emlékeknek, sem az általuk felidézett, régi, kellemetlen érzéseknek. Végül is jelzett Edwardnak, hogy küldje el a könyvet,

és szégyellte magát a gyanakvása, az ellenérzései miatt. Hiszen úgysem akarhat többet a köztük már meglévő viszonynál. Könnyebb azonnal valami rosszra gondolni, mint észszerűen áttekinteni a dolgokat. Nem utasíthatta vissza, nehogy úgy tűnjön, még mindig a múltban él. A csomag egy héttel később meg is érkezett. A lánya, Dorothy vitte be a konyhába, ahol vele, Henryvel és Rosie-val épp mogyorókrémes szendvicset ettek. A csomagolás jó szoros volt. Susan kibontotta, és kézbe vette a kéziratot, rajta a címmel:

## Edward Sheffield

# ÉJSZAKAI RAGADOZÓK

### regény

Igényesen szerkesztett, szép könyvlapok. Találgatta, mire utalhat ez a cím. Tetszett neki Edward békítő, hízelgő gesztusa. Sötét érzése támadt, hogy óvatosnak kell lennie, így amikor egy este Arnold, a férje a szobába lépett, bátran bejelentette:

- Edward ma üzent nekem.
- Milyen Edward?
- Ó, Arnold!
- Ó! Edward? Na és mit tudott felhozni a mentségére az a majom?

Mindez három hónappal ezelőtt történt. Azóta folyton nyugtalanítja valami, amit nem tud kiverni a fejéből. Amikor épp nem nyugtalanodik, akkor azon aggódik, nehogy elfelejtse, amin nyugtalanodik. Mikor pedig pontosan tudja, hogy most éppen azon aggódik például, megértette-e Arnold, hogy ő mire gondolt, vagy mit értett Arnold

valójában azalatt, amit ma reggel mondott, akkor is érzi, hogy itt valami másról, sokkal fontosabbról van szó. Eközben éli az életét, fizeti a számlákat, főz, takarít, ellátja a gyerekeket, hetente háromszor bejár tanítani a főiskolára, a férje pedig szívműtéteket végez a kórházban. Esténként olvas tévézés helyett, és olvas, hogy elfeledkezzen saját magáról.

Várta már, hogy belekezdhessen Edward regényébe, mert szeretett olvasni, és hitt a férfi fejlődésében. A három hónap alatt azonban, ha nem is szándékosan, de halogatta az olvasást. Egyszer véletlenül a szekrényben felejtette a könyvet, és mindig rosszkor jutott eszébe, hogy otthagya. Például bevásárlás közben, vagy amikor Dorothyt lovagolni vitte, vagy mikor épp az elsőévesek munkáit osztályozta. Mikor nem volt semmi dolga, mindig megfeledkezett a könyvről.

Ha éppen eszében is volt, azzal foglalkozott, hogy rendet tegyen magában, és tiszta fejjel olvashassa Edward művét, úgy, ahogyan azt megérdemli. A régi emlékek azonban, mint valami kialudtnak hitt tűzhányóból, zúgva újra és újra előtörtek. Kettejük egykori bensőséges viszonya, Edward róla alkotott régi képe, mindaz, ahogyan őt a férfi ismerte.

És persze a férfi határtalan önimádata és hiúsága, a félelmei, a kicsinyessége – ezt mind-mind félre kell most tennie. Elhatározta, hogy pártatlan marad. És hogy az lehessen, minden emlékét száműznie kell. Úgy kell olvasnia, mintha vadidegen lenne.

Nem tudta elképzelni, hogy Edward csupán annyit akart, olvassa el a regényt. E mögött valami személyes ügynek kell lennie, egy újabb csavarnak elvetélt szerelmük történetében. Találgatta, vajon mi lehet az, ami Edward szerint hiányzik a könyvből. A férfi levele azt sugallta, hogy tényleg nem tudja. Talán egy titkos üzenet, vagy egy szerelmes dal, ami Susanról és Edwardról szól, és azt mondja: Olvasd el ezt, s miközben a hiányzó láncszemet keresed, Susant találsz.



Sokkal valószínűbb azonban, hogy a gyűlölet áll a háttérben, még ha mindketten le is számoltak már vele. Ha kettejük történetében ő az áruló, akkor csakis az hiányozhat, hogy szájába vegye a mérget, mint Hóféherke a mérgezett almát. Jó lenne megtudni, mennyi ironia volt Edward szavai mögött.

Tehát hiába készülődött, folyton elfeledkezett a könyvről, végül pedig ezt a mulasztását már befejezett ügynek is tekintette. Emiatt dac és szégyenérzet is kavargott benne, egész addig, míg egyszer, néhány nappal karácsony előtt egy üdvözlőlap érkezett Stephanie-tól, Edward üzenetével. Az állt benne, hogy Edward december harmincadikán, egyetlen napra Chicagóba jön, a Marriott Szállóban vesz ki szobát, és reméli, hogy lesz alkalmuk találkozni. Először megijedt, hogy magyarázkodnia kell az olvasatlan kézirat miatt, aztán rájött, hogy még van ideje. Karácsony után Arnold, a férje éppen egy háromnapos szívsebészeti találkozóra utazik. Akkor tehát még el is olvashatja. Ez majd lefoglalja, jó kikapcsolódás lesz, míg Arnold távol van, és még bűnösnek sem kell éreznie magát emiatt.

Előre elképzelte, milyen lehet most Edward. Emlékezetében megjelent a szőke hajú, hegyes orrú, sovány, madárszerű férfi, vékony, szinte drótszerű karjaival, hegyes könyökével, kiálló csontjai mellett is határozottan észrevehető, férfias testrészekkel. Eszébe jutott csendes hangja, szűken mért szavai és az idegessége, mintha azt hinné, minden kijteni szükséges szó hülyeség, és teljesen fölösleges kimondani.

Azóta vajon méltóságtelesebb, vagy esetleg fellengzős lett? Bizonyára felszedett néhány kilót és megöszült, feltéve, ha nem kopasz. Arról ábrándozott, mit gondol majd róla a férfi. Jó lenne, ha észrevenné, azóta mennyivel türelmesebb, elfogadóbb, nagyvonalúbb lett, és mennyivel több mindent tud. Aggódva gondolt arra, mit fog szólni ahhoz a változáshoz, ami az ember huszonnégy éves és negyvenkilenc

éves kora között végbemegy. Amikor Edwarddal megismerkedett, még nem hordott szemüveget. Azóta teltebb lett, a mellei sem olyan kis formásak már, egykor makulátlan, fehér arcán megjelentek a piros foltok. Ami régen homorú volt, azóta kidomborodott. Első házassága idején a haja hosszú és selymes volt, ma rövid, szabályosan fésült és őszbe csavarodik. De erős és egészséges, ahogy Arnold mondaná, úgy néz ki, mint egy skandináv síelő.

Most, hogy végérvényesen elhatározta, elolvassa a könyvet, komolyan elgondolkodott, milyen is lehet. Mintha az egész egy utazás lenne, anélkül, hogy tudnánk, hová vezet az út. Ha a regény félresikerült, akkor az ugyan őt igazolná a múltban, de a jelenre nézve okozna kellemetlenséget. Ha nem sikerült félre, akkor is tele van kockázattal: egy ismeretlen értelem által vezetett, bizalmas dolgokkal teli utazás lesz. Esetleg egy kényszerhelyzet, melyben egy mások számára sokkal érdekesebb témán kell átrágnia magát, vagy olyan idegenekkel kell foglalkoznia, akikkel ő nem akar. Vagy furcsa események részesévé válik. És mindez Edward felügyelete alatt, ami elől egyszer már sikeresen elmenekült.

Az olvasásnak egy egész sor negatív végkimenetele lehet. Talán unatja majd. Az is lehet, hogy sértő lesz, vagy csöpögősen szentimentális. Esetleg komor hangulatú, és ezzel majd depresszióba rántja őt. Mi érdekelteti Edwardot negyvenkilenc évesen? Egész biztos, hogy nem az, amiről a könyvében ír. Ha Edward olyan, mint régen, akkor ez nem lehet detektívregény, nem a baseballról szól, és nem western. Nincs benne vér, sem véres bosszúállás.

Akkor meg mi lehet? Rá fog jönni. Karácsony másnapján, hétfőn kezdi, miután Arnold elment. Három éjszaka alatt be is fejezi majd az egészet.



# ELSŐ ÜLÉS

# ELSŐ

AZON AZ ÉJJELÉN, amikor Susan Morrow leült, hogy Edward kéziratát elolvassa, az ijedtség úgy ütötte szíven, mint a pisztolylövés. Először csak egy villanásnyi feszült figyelmet igényelt, és gyorsan el is tűnt. Csak a semmihez sem hasonlítható rettegés nyomát hagyta maga után. Valami veszedelem, fenyegetés, katasztrófa miatti rettegést. Megpróbált mindent lépésről lépésre visszaidézni, miközben a konyha felé pillantva tekintete körbejárt a tárgyakon, a mosogatón, a serpenyőn, a kanalakon. Majd amikor már a nappaliban, a kanapén fekvé lélegzet után kapkodott. Éppen ott nyilallt belé először ez a réműlet. Dorothy és Henry, meg a barátja, Mike Monopolyt játszottak az asztalon, ő pedig a hívásuk ellenére sem csatlakozott.

A karácsonyfa feldíszítve állt, a kandallópárkányon ott sorakoztak a karácsonyi képeslapok, a kanapén a játékok, ruhák és papír zsebkendő. Egy kis rendetlenség. A forgalmas reptér zaja rég elhomályosodott már, mostanra Arnold meg is érkezett New Yorkba. Minthogy azonban képtelen volt visszaemlékezni, mi ijesztette meg annyira, inkább igyekezett figyelmen kívül hagyni, és a lábát a dohányzóasztalon pihentetve megtörölgette a szemüvegét.

Ez a megmagyarázhatatlan aggodalom azonban a lelkébe ragadt, és nagyobb volt annál, mint hogy ki tudta volna fejezni. Még Arnold útja miatt is rettegett, mintha valami világvége lenne. Erre aztán végképp semmi logikus magyarázatot nem talált. Talán a repülője összeütközhet egy másikkal. Bár ilyesmi nem nagyon történik. A találkozója elég ártalmatlannak tűnik. Az emberek majd felismerik őt, vagy pedig elolvassák a nevét a kitűzőjén. Ahogy mindig, most is körbe fogják duruzsolni, kiderül, milyen megkülönböztetett szerepe van, és ettől nagyon jó kedve lesz. Hacsak nem jön közbe valami, a Chickwash-interjúban sincs semmi veszedelmes. Ha mégis előállna valami bonyodalom, új életet kezdenek, és előttük a lehetőség, hogy ha akarnak, Washingtonba költözhetnek. A férje kollégák meg csupa régi motoros között van, egy sor olyan emberrel, akikben teljesen megbízhat. Talán csak a fáradtság teszi az egészet.

Még mindig halogatja Edward ügyét. Inkább mást olvas, az újságot veszi kézbe, megnézi a vezércikket, a keresztretjvényt. A kézirat ellenáll, vagy Susan áll ellen neki. Szinte fél, hogy olvasás közben megfeledkezik az új félelméről, bármi is legyen az. Olyan nehéz ez a könyv, olyan hosszú! Mindig nehezebbre esik az olvasásnak neki-kezdeni, mert a könyvek túl sok időt igényelnek. Megváltoztatják az ember véleményét, sokszor végérvényesen. Mire végez, teljesen más ember lehet belőle.

De most még ennél is rosszabb a helyzet, mert Edward újbóli megjelenése további zavart kelthet a gondolataiban. Ez a helyzet önmagában is veszélyes, mert a férfi feltárja elméje rejtekeit, melyekben talán egy robbantásra kész bomba van. De semmi gond. Ha ő maga nem emlékszik a saját bajára, a könyv majd még jobban elfedi előle. Akkor már úgysem akarja majd abbahagyni. Kinyitotta tehát a dobozt, és ránézett a címre: *Éjszakai ragadozók*. Szemei előtt

megjelent az állatkert, a sötét épület, és benne a félhomályos, bordó fényvel megvilágított, üvegfalú kis odúk, tele mindenféle bizarr, nagy fülű, düllelt szemű állatkával, amik nappalnak hiszik az éjszakát. Rajta, mondta magának, vágjunk bele.

## *Éjszakai ragadozók 1*

Tony Hastings, a felesége, Laura, és a lánya, Helen egy hosszú utazás legelején voltak. Kocsival haladtak az államközi sztrádán kelet felé, Észak-Pennsylvániában, mert a nyári szabadságot a maine-i vidéki nyaralójukban akarták tölteni. A vezetést éjjelre sem szakították meg, ugyanis nemcsak az indulás ment nehezen, az út során újabb késedelem esett egy kerékcseré miatt. Helen ötlete volt, aki az esti pihenő és vacsora után, valahol Ohio keleti felén bejelentette:

- Ne álljunk meg északára, inkább menjünk tovább.
- Ezt szeretnéd? – kérdezte Tony Hastings.
- Igen, miért is ne?

Ez a javaslat sértette a megszokásokhoz való ragaszkodását, megzavarta őt. Mint matematikaprofesszor, rendkívül büszke volt kiszámíthatóságára és a racionális észjárására. Fél éve leszokott a dohányzásról, de még most is előfordult, hogy pipával a szájában járt-kelt, csak hogy a rendíthetetlenségét kinyilvánítsa. Lánya ötletére majdnem kiszaladt a száján, hogy idiótaság, de aztán visszafogta magát, hiszen jó apa akart lenni. Jó apaként, jó tanárként és jó férjként tekintett magára. Meg persze jó emberként is. A cowboyok és a baseballjátékosok iránt is rokonszenvet érzett. Ugyan gyerekkora óta nem ült lovon, és nem foggott baseballütőt a kezébe, erős és nagy termetű sem

volt, de azért bajszot növesztett, és nagyon lezsernek tartotta magát. Ha igent mond az éjjeli kocsiút végtelen szabadságára, erre a hirtelen jött nevetséges ötletre, megszabadul a szálláshelykeresés terhetől, a piros lámpáknál való állandó megállástól, a szálláson történő bejelentkezés nyűgétől, és csak száguld majd az éjszakában, megrögzött szokásait maga mögött hagyva.

– Átveszed a vezetést hajnali háromkor?

– Bármikor, apu.

– Neked mi a véleményed, Laura?

– Nem fáradsz el reggelre?

Jól tudta, hogy e különleges éjszaka után szörnyű nappal fog következni, és rettenetesen fog küzdeni, hogy el ne aludjon délután, hogy minden a rendes menetrend szerint haladjon, de hát ő vagány, és ez most egy nyaralás, amikor nyugodtan lehet az ember felelőtlen.

– Rendben – mondta.

És a család folytatta a hosszú utat, futott a kocsi a leszálló júniusi alkonyatban, maga mögött hagyva városokat, ipartelepeket, kanyarok és emelkedők közt lassulva és gyorsulva, mezők és szántók mentén, míg lebukott a nap, és fénye megcsillant az aranyszín rétek között megbújó tanyák ablaküvegein. Mindhármójukat lenyűgözte a táj, a vidéki alkonyat szépsége, a leszálló nap sugara, mely az aranyszín kaszálókat és zöld erdőket meleg, lágy fénybe borította, a kocsi utat pedig ezüstös, sötét homályba vonta.

Még az éjszaka beállta előtt egyszer megálltak tankolni, és ahogy újra felhajtottak a kocsiútra, Tony az útpadkán meglátott egy furcsa kinézetű stoppost. Rálépett a gázpedálra. A stoppos kezében ez a felirat állt: BANGOR.

– Apu, Bangorba megy, vegyük fel! – szólalt meg Helen.

Tony Hastings gyorsított.



A stopposnak hosszú, sárga szakála volt, a haját pánt kötötte össze, overallt viselt, a válla meztelen volt. Ahogy Tony elhajtott mellette, szeme összetalálkozott a férfiéval.

– De apa!

Az apa a visszapillantó tükörbe nézett, nem jön-e mögötte másik autó.

– Bangorba akar menni.

– Együtt akarsz utazni vele tizenkét órán át?

– Soha nem állsz meg a stopposoknak!

– Nem tudjuk, hogy kicsodák – mondta azzal a szándékkal, hogy Helent a világban leselkedő veszélyekkel szembeni óvatosságra intse, de az egész csak öntelt frázisnak hatott.

– Nem mindenki olyan szerencsés, mint mi. Nem érzed magad bűnösnek, hogy elmész mellettük? – kérdezte Helen.

– Bűnösnek? Egy cseppet sem!

– Van kocsink, van helyünk, és ugyanabba az irányba megyünk.

– Helen, ne légy már olyan, mint egy kisiskolás! – szólalt rá Laura.

– A barátaim is szoktak stoppolni hazafelé a suliból. Mi lenne velük, ha mindenki úgy gondolkodna, mint te?

Egy kis csönd után Helen újra megszólalt:

– Rendesnek nézett ki az a fickó. A külsejéről is meg lehetett állapítani.

Visszagondolva a bozontos alakra, Tony elképedt.

– Az a fickó, aki ilyen táblát fogdos, hogy bazgorolj meg?

– De apa!

Vad érzések keltek benne most a növekvő éjszakában, mint aki felderíti az ismeretlent.

– Kírta egy táblára, ez egy átgondolt, udvarias gesztus volt tőle – magyarázta Helen. – És gitár is volt nála. Észrevetted?

– Az nem gitár volt, hanem géppisztoly – szólta Tony. – A bűnözők sokszor teszik hangszertokba a fegyvert, hogy mindenki zenésznek higgye őket.

Tony érezte, ahogy Laura keze a tarkóját érinti.

– Apu, te nem vetted észre, milyen szép arca volt? Úgy nézett ki, mint Jézus!

– Mindenki hasonlít Jézusra, akinek ilyen nagy szakálla van – nevetett Laura.

– Hiszen én is épp ezt magyarázom! Ha ilyen szakállt hord, csak jó ember lehet.

Laura keze még mindig a férje tarkóján pihent, középen pedig ott volt Helen arca, ahogy a hátsó ülésről közéjük hajolt.

– Apa...

– Tessék!

– Amit az előbb mondtál, egy obszcén vicc akart lenni?

– Mit mondtam?

Igazán semmit. Csendesen haladtak a növekvő sötétségben. Később Helen tábori nótákat kezdett énekelni, amihez Laura, sőt még Tony is csatlakozott a maga basszusával, pedig sosem szokott énekelni. Daluk hangosan zengett, ahogy siklottak az úton Pennsylvania felé, amíg minden szín végleg össze nem olvadt egyetlen vastag, fekete lepellé.

Csak a sötét éjszaka maradt hátra, amelyben Tony Hastings egyedül vezetett. Minden csendes volt, csupán a szél hallatszott, meg a motor és a kerekek bűgása. A felesége csendben ült mellette, sötétbe burkolózva, a lánya szinte láthatatlan volt a hátsó ülésen. Alig volt forgalom. Csak néha tört át egy-egy fénycsóva az út túloldaláról a sávokat elválasztó fák lombja között, hol erősebben, hol gyengébben, ahogy az út kanyarodott. Néha megelőzött egy-egy autót, kilépvé az

előtte haladó hátsó lámpáinak piros fényéből, máskor meg őt előzték, és a mögötte lévő autó fehér fénye csillant meg a tükörben. De többnyire csendes volt minden. A tájon sem látszódott semmi fény, s bár nem látta, úgy hitte, végig erdők borítják. Örült ennek a kis autónak, ami a vadon és öközé ékelődött, egy dalt dúdolgatott, egy jó kávé járt az eszében, és amíg ezt a gondolatot dédelgette, végig ébren és biztos kézzel kormányzott, vezette a sötétben alvó utasokkal teli kis hajót. Öröm járta át, ahogy felidézte a maguk mögött hagyott stoppost, felesége szeretetét és a lánya sajátos humorát.

Szinte az önteltségig büszke volt arra, milyen jó sofőr. Olyan szorosán tartotta a sebességhatárt, amennyire csak tudta. Egy hosszabb emelkedő végén egyszer aztán utolért két autót. A hátsó lámpáik egymás mellett világítottak, teljesen elfoglalták a kétsávos utat. Az egyik előzni akarta a másikat, de nem tudta, ezért Tonymak vissza kellett vennie a gázból. A bal sávban lévő kocsi mögé húzódott, jelezve, hogy haladni akar.

– Gyerünk már! – morogta, mert elég türelmetlen tudott lenni. Ekkor észrevette, hogy a bal oldali nem is előzni akar, hanem beszelget a jobb oldali sofőrrel, és mindkét autó egyre jobban lelassul.

A pokolba is, miért kell elfoglalni az egész utat? Öntudatos vezetői elvei közé tartozott, hogy sohasem nyomkodta a dudát, de most mégis röviden ráütött. Ekkor felzúgott az előtte lévő autó. Ő előre lendült és megelőzte a másikat, majd kissé zavartan a jobb sávba húzódott. A másik autó lassabb tempóval mögötte maradt. Ekkor az iménti, első kocsi újra lassítani kezdett. Tony azt hitte, hogy az első sofőr a mögötte lévő várja, hogy újra kezdjék az egész játékot, ezért kilépett, hogy megelőzze őket, de az első autó hirtelen elé vágott, és neki megint rá kellett lépnie a fékre. Döbbenet ismerte fel, hogy a kocsi sofőrje szórakozik vele. Tovább lassultak. A jóval maguk mögött

hagyott másik autó fényszórója megcsillant a tükörben. Nem akarta megnyomni a dudát, de már csak alig ötvennel haladtak. Most a jobb sáv irányába próbált előzni, de a másik kocsi megint elállta az útját.

– Ó-ó... – szólalt meg, mire Laura felébredt. – Azt hiszem, egy kis bajban vagyunk.

Az előttük lévő most egy kicsit gyorsítani kezdett, de még mindig alig haladtak. Megnyomta a dudát.

– Ne! – szólt Laura. – Hiszen éppen ezt akarja.

Erősen megmarkolta a kormányt, egy pillanatig gondolkodott, aztán vett egy nagy levegőt.

– Na, várj csak! – mondta, és rálépve a gázpedálra, kivágott a bal oldalra. Ezúttal sikerrel járt. A másik erősen rádudált, de ő gyorsan továbbhajtott.

– Buta kölykök! – mondta Laura.

– Balfaszok! – morgott Helen a hátsó ülésről. Fel sem tűnt, hogy ébren van.

– Megszabadultunk tőlük? – kérdezte Tony. A kocsi egy kicsit lemaradt már mögöttük, így egészen megkönnyebbült.

– Helen! Ezt ne tedd!

– Mi az? – kérdezte Tony.

– Beintett nekik!

A másik autó egy nagy, öreg Buick volt, sötét színű, talán kék vagy fekete, ívesen hajlított sárhányókkal. Nem lehetett látni, kik ülnek benne. A kocsi azonban utolérte őket, így ő felgyorsított, egészen százharmincig, de a mögötte lévő olyan szorosan a nyomukban maradt, hogy majdnem megnyomta a hátsó lökhárítót.

– Tony... – szólalt meg Laura csendesesen.

– Jézusom! – sóhajtott fel Helen.

Tony még tovább nyomta a gázpedált, de üldözőik egy pillanatra sem maradtak el mögülük.

– Talán ha újra a normál tempóban vezetnék...

A harmadik kocsit már messze maguk mögött hagyták, lámpáinak fénye el-eltűnt az útkanyarokban, majd újra felvillant, amint megint egyenes útszakaszba ért.

– Nyilvánvalóan nagyon unják magukat.

Tony százig hagyta lassulni a kocsit, a mögöttük lévő pedig még mindig olyan szorosan tapadt rájuk, hogy a fényszóróit sem lehetett látni a visszapillantó tükörben, csak a motorháztetőn visszatükröződve. A kocsi sofőrje dudálni kezdett, majd hirtelen megelőzte őket.

– Hadd menjenek! – szólt Laura.

Az eléjük lendülő autó magasabb sebességre kapcsolt, ám amikor Tony is ezt tette, újra lelassult, őket is lassításra kényszerítve. Csak annyit látott, hogy három ember ül a kocsiban. Egyedül az anyósülésen lévőnek az arcvonásait tudta kivenni, szakállas volt, és éppen rá vigyorgott.

Úgy döntött, nyugodtan tartja a százas tempót, és nem vesz rólu tudomást, amennyire csak lehet. A sofőr azonban csökkenteni kezdte a távolságot, egyre lassúbb tempóra kényszerítve őket, és amikor Tony balról előzni akart, eléjük vágott. Ám abban a pillanatban újra a jobb oldalra húzott és hirtelen visszalassított. Tony ekkor beleszaladt a kocsi hátuljába. Az erős ütközés hátrálökte őket, autójuk a két sáv között imbolygott. Ekkor a sofőr újra visszatért a jobb sávba, szinte hívogatva őket, hogy előzzenek. Ám amikor megpróbálták, teljes sebességgel újra kivágott elébük. Ebben az idegtépő hajszában Tony már nem tudta levenni a lábát a gázpedálról. Egyszerre valami

hatalmas csattanás hallatszott, majd egy szédítő lökés következett, és Tony tudta, összeütköztek.

– A francba!

Az előttük lévő autó szinte fájdalmasan megrándult és félrecsúszott, kitérve előttük az utat.

– Ezt ők akarták, a rohadt életbe! Megérdemelték! – kiáltotta és lelassított, miközben azon gondolkodott, mit is tegyen. A mögöttük lévő kocsi is lassított.

– Mit csinálsz? – kérdezte Laura.

– Meg kell állnunk.

– De, apu, nem állhatunk meg! – kiáltotta Helen.

– Beléjük ütköztünk, muszáj megállnunk.

– Ezek megölnék minket!

– Ők megállnak?

Azon gondolkodott, hogy el kellene hagyni a baleset helyszínét, és hogy ez a baleset vajon kijózanítja-e majd a másik kocsiiban ülőket.

Ekkor meghallotta Laura hangját. Saját értékei iránt érzett büszkesége ellenére sokszor hallgatott a feleségére bizonyos kérdésekben, és ő most azt mondta:

– Tony, nagyon kérlek, ne állj meg!

A hangja nyugodt és csendes volt, erre még hosszú idő után is emlékezett.

Így hát továbbment.

– A következő kijáratnál lehajthatunk, és jelentjük a rendőröknek – mondta Laura.

– Tudom a rendszámukat – jelentette Helen.

De a másik kocsi újra ott volt a nyomukban, balról bőgött fel a motor, a szakállas fickó kinyújtotta a karját az ablakon, hogy mindenfélét

# **TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.**

Szívből ajánljuk,  
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!  
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST  
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

**NE HAGYD KI!**

Rendeld meg most a kiadónál!

**Még több jó könyv**

megjelenését támogatod velem.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

mutogasson, és az öklét rázta. Tony felkiáltott, a kocsi ugyanis elé vágott, és leszorította őket az út szélére, egyre közelebb a padkához.

– Istenem, segíts! – kiáltotta Laura.

– Zúzz oda nekik! – sikoltott Helen. – Ne engedd, ezt ne engedd!

Nem lehetett elkerülni. Egy újabb lökés, elöl csikorgás, és már érezte a veszélyt, hogy valami roppan, a kormánykerék pedig rázkódik, ahogy a másik autó megállásra kényszeríti. Az egész autó rengett, mintha halálos sebet kapott volna. Az út padkájára szorítva Tony végképp feladta, és felkészült, hogy leáll. A másik kocsi is megállt vele szemben. Ekkor szélsebesen megjelent a harmadik autó is, amit korábban maguk mögött hagytak.

Tony Hastings ki akarta nyitni a kocsiajtót, de Laura megfogta a karját.

– Ne! – mondta. – Maradj a kocsiban!